

El progrés galopa tan de pressa que avui tothom pot tenir a casa les veus dels fantasmes del palau de Linares, de Madrid. Una revista de gran circulació obsequia, amb cada exemplar del seu número 424, una cassette amb gravacions de psicofonies obtingudes sobre el terreny, al lloc on diuen que es produeix el fenomen.

Com era de preveure, ha sorgit de seguida una polèmica crispada, entre els que creuen que les psicofonies són reals i els que opinen que són el resultat d'una manipulació amb finalitats publicitàries. A mi —que segueixo amb interès qualsevol manifestació fantasmagòrica— em sobta que els escèptics acusin les psicofonies de no ser reals. ¿I doncs? Si fossin reals no serien cosa de fantasmes, perquè en casos així la irrealitat és un certificat sobrenatural. No crec (és una opinió que es presta a controvèrsia) que els fantasmes s'avinguessin fàcilment a ensenyar targetes d'identifica-

ció fiscal, ni a fer res que els rebaixi la seva qualitat d'evanescents, d'impalpables. Si es demostrava amb fets la seva existència, deixarien d'existir: perdrien immediatament la seva condició.

En termes generals, es pot afirmar que vivim un moment dolç en esdeveniments excitants. A partir dels canvis als països de l'Est, dels escàndols de corrupció que ens afligeixen, del mundial de futbol, d'una atmosfera que se'ns forada i de la incertesa d'un futur a frec d'acabar un segle i d'estrenar-ne un altre, es constata un reviscolament de successos rars. El dia 10 de l'actual mes de juny, *La Vanguardia* va pu-

blicar a la secció "Cartes dels lectors" unes ratlles del senyor Pere Carbó, veí del barri barceloní de les Corts. El comunicat explica que la nit del 28 de maig darrer, el va despertar el grall d'un ocell que no semblava pas d'aquest món. En sortir ell i els seus al balcó, van veure un ocellot enorme, d'uns 3 a 5 metres d'envergadura. El senyor Carbó afirma que no exagera gens, i que diversos veïns poden garantir que no menteix, perquè també foren testimonis de la mateixa visió i ho van comentar conjuntament. Al final de la carta, el senyor Carbó diu: "I el que és més estrany: ¿per què no ha aparegut cap notícia a la premsa?".

Sí, jo també m'ho pregunto. Potser és que anem massa tips de sobrenatural. O potser és que hem perdut l'instint de caçadors i ens passa per alt (cosa ben pròpia en aquest cas) una peça que, si la tinguéssim dissecada, ens permetria de figurar al *Guinness*.

Pere Calders

¿Per què?

Occhetto, l'esmolado

Els he conegut misteriosos, muntats en una bicicleta oxidada i prestant serveis primaris a canvi d'unes poques pessetes. En ple hivern o a l'estiu, l'esmolador que oficiava en el meu poble era l'únic que formiguejava per la comarca. Estava considerat com un integrant més de la família, amb la confiança necessària per trencar a crits la migdiada del veïnat. Eren temps difícils, però malgrat tot només hi havia un esmolador. "L'afilaor", en deia la ciutadania. L'altre dia en va passar un altre. Duia un altaveu al sostre d'una furgoneta Nissan que simultanejava ritme afro amb les especialitats de la casa. Esmolava tisores, ganivets i tota mena d'eines domèstiques a vint drets la peça. Les dones del carrer formaren un mosquer al seu voltant. S'hi estigué prop d'una hora i calcule que ingressà dues o tres mil pessetes només en un carrer. El poble és més aviat gran i la comarca demogràficament densa.

Ara bé, l'esmolador aquest és un infeliç

comparat amb el meu cosí el llanterner, que aparca l'Audi front a la casa i pregunta on és l'avaria davant la perplexitat de la mestressa, que ignora si es tracta del llanterner o d'un funcionari del cadastre. Les coses canvien. Anys enrere el meu cosí era d'esquerres i anticlerical. Ac-

tualment encara està enderriat amb els capellans, però abans parlàvem de política i un poc de dones i ara de cotxes i de dones. M'imagino que deu ser un treballador autònom d'ideologia conservadora. No li ho he preguntat, però ja no em parla de política, la seva estructura ideològica ha anat canviant d'acord amb el seu context financer. Achille Occhetto, secretari general del Partit Comunista més reformista d'Europa intenta adequar-se, a la nova estructura social. Julio Anguita també, però em fa l'efecte que el meu cosí desconfia. No ho se, és una suposició.

Ferran Torrent

Pere Carbó